

ПРИБУТТЯ

Напередодні нападу Крістофер сидів собі на лаві біля поромного терміналу й очікував на дідуса. Зі своєї домівки на півночі Лондона він сам-один прибув до Шотландії, і ноги в нього тепер судомило, а живіт присох до хребта.

Коли враз на лаву стрибнула вивірка й утупилась у Крістофера своїми оченятами. А тоді посунула до нього — невпевнено, поволі, крок за кроком, поки її вусики не торкнулися його коліна. Аж тут звідки й узялася ще одна

вивірка, а за нею ще й ще — і ось уже навколо ніг хлопчини вовтузяться сім пухнастиків!

— Як йому це вдалося? — поцікавилась у свого сусіда за чергою якась пані на зупинці таксі.

Тим часом одна з тваринок скочила на край Крістоферового черевика, а відтак видряпалася ногою на коліно. Малий засміявся:

— Усе гаразд, друже? Гарний день, еге ж?

— Напевно, він пригодував їх, — відказав чоловік, до якого зверталася допитлива пані, й кинув Крістоферові: — Не можна годувати диких тварин! Це шкідливо для них!

— Та знаю, знаю, — кривувато всміхнувся хлопчик. — Я й не годував.

Його друзі жартували, що, хай би куди він подався, за ним обов'язково ув'яжеться якась живність. Коти на вулицях крутилися під його ногами, собаки стрибали на нього в парку. Одного разу він не зміг пограти у футбол, бо на нього напосілася банда верескливих лисиць. Іншим разом шкільну екскурсію зіпсували голуби, що взялися бомбити його саме тоді, коли всі купалися в гемпстедському озері. А потім казна-звідки вигулькнула зграя лебедів, і рятівник наказав Крістоферові негайно вилізти з води, бо птахи лякають менших дітлахів.

Крістофер тоді всміхнувся й присвиснув на лебедів, змусивши вийти на берег і почимчикувати в кущі. Один молодий, щоправда, спробував забратися хлопцеві на плече й подряпав йому шкіру пазуристими перетинчастими лапами. Шрами не сходили кілька місяців. Та Крістофер

* Гемпстед — лісопаркова зона на півночі Лондона.

не мав нічого проти. Знав бо, що тварини не завжди виявляють свою любов ніжністю. Часто все закінчується отак.

— Їх приваблює твій запах, — сухо зазначав батько.

Але Крістофер сумнівався, що разюче відрізняється від однолітків запахом тіла. Мився він регулярно — хай і без фанатизму.

Поки він був малим, дивний дар приваблювати всіляку живність неабияк тішив його. Дорослішання не позбавило його цієї радості, однак тепер він намагався приховувати свої здібності — через батька, який ненавидів тварин і нервував, щойно вони з'являлися поруч. Ну, тобто щойно в підвалі їхнього будинку заводились якісь коти, птахи, миші чи щури — татко проганяв усіх рішучим гарканням:

— Тпрусь звідси! Киш!

Саме тому вони з Крістофером ніколи не вибиралися разом за місто. Адже завжди існувала загроза, що десь серед поля їх наздоженуть зайці або ж ластівкам закоротить звити гніздечко на Крістоферовій макітрі.

Але так було не завжди. Він пам'ятав, що тато був інший, поки мама не покинула цей світ. До мами тварини також линули. У них удома навіть світлина лишилася з тих часів: вони втрюх стоять в оточенні оленів у Річмонд-парку, і татко сміється, тримаючи на плечі синочка-немовля. Однак після маминої смерті дев'ять років тому батько дуже змінився. Захирів. Понурився — так, наче важезний тягар ліг йому на плечі й причавив до землі. Відтоді Крістоферові здавалося, що все в їхньому домі якось змаліло, вичахло, втратило снагу.

Тож потай він став відчиняти вікно своєї спальні та випускати птахів. Убираючись у довжелезне сине вовняне

пальто, час від часу запрошував горобців проінспектувати кишені. Коли йшов кудись, то робив так, аби привітати ворон, ба навіть дозволити їм поскубти пазурами його руки й плечі.

— Вони ж очі тобі виклюють! — з острахом застерігали друзі.

Але Крістофер лиш усміхався й хитав головою:

— Та ні... Не збираються вони цього робити. — І птахи насправду не завдавали йому шкоди.

Коли він звертався до них, його голос лунав тихо й лагідно. А обличчя набувало шанобливо-вичікувального виразу.

І тоді ворони приносили йому монетки, сріблясті гудзики й скріпки. Монетки Крістофер продірявлював, налізував на шнурок і носив на шиї, мов намисто. Авжеж, старшокласники через це глузували з нього, але йому було по цимбалах. Намистом він хотів висловити свою відданість світу тварин.

Зараз Крістофер уже підріс (у будь-якому розумінні — сім'я в них була височенька, можна сказати цибата), і в нього виникло відчуття очікування.

Чого саме він очікує, хлопчик не надто розумів. Але в нього було сподівання — таке палке, аж у грудях пекло! — що є у світі дещо більше, ніж бачене ним доти. Уся та звірина щось йому обіцяла...

(І він мав рацію. Невдовзі його життя мало карколомно змінитися назавжди.)

ПРИБУТТЯ ДЕІНДЕ

Убивця прибув на човні. Кроки в нього були м'які, скрадливі, а руки — чисті й доглянуті. Тримаючи ніж у кишені, він пройшов повз чоловіків і жінок, які несли щойно виловлених вогненних бичків. Рибалки озирнулись, але він лише мовчки кивнув їм і зник із-перед очей. Тож вони забули про нього вмить — цілком передбачувано. Авжеж, професійності цьому панові не бракувало: роками він опановував хитро-мудре мистецтво ставати невидимим. Волосся в нього було не довгим і не коротким, а черевики начищені саме до такого блиску, що не привертав зайвої уваги. Очима чорними й холодними, як глибини океану, він розсіяно блукав довкола... Аж поки одного чудового дня не зупинив погляд на Мел.

Згодом, озираючись назад, він розумів, що вбити її було раз плюнути. Хіба складно знайти свою майбутню здобич,

коли тобі відразу сказали, що вона літає? Незабаром він і справді побачив дівчинку, яка линула за шість метрів над землею, маневруючи поміж мартинів. Люди, які вмють літати, — незвичне явище навіть на Архіпелагу.

Відколи Мел уперше спробувала злинути в небо, спливали роки. Мандрівний провидець подарував їй летюче пальто, щойно вона на світ народилася. Дав їй ім'я, а тоді накрив її ніжки тим пальтом. Авжеж, йому хотілось би пояснити, чому чарівна річ дісталася саме їй, а не комусь іншому, але він не встиг. Мати Мел не пережила пологів, уся родина поринула в скорботу, тож провидця витурили, побажавши дороги полотном.

Отже, підкорювати небо Мел довелося без будь-яких інструкцій. Сусіди ледь не луснули зо сміху, коли вона помчала навздогін вітру, потопаючи у величезному пальті. Від сорому щоки в неї побуряковіли, і вона попленталася додому — щоб наступного дня прокинутися до світ сонця й повернутися до тренувань, але вже без свідків. Коли вперше вітер ущух просто під час її польоту, Мел звалилася на землю й потрощила купу кісток. Потім у різний час вона зламала обидві литки й зап'ясток і вивихнула мізинчик так, що він аж викрутився навспак. А тоді ще й забила ніготь на великому пальці ноги, через що він набув химерного чорно-зеленового кольору і зрештою відпав. Та попри все це, Мел злітала знову і знову, видряпуючись на дерева й стрибаючи звідти, а відтак зализуючи рани на зідраних колінах.

Звісно, ця дівчинка довела, що сусіди помилялися.

— Дзуськи, я зможу! Ти нічого не розумієш! — запевняла вона хлопчика, який постійно брав її на кпини, і високо задирала підборіддя.

Серед людей їй було складно: вона дратувалася, найжачувалась і могла бовкнути якусь дурницю, а тоді густо шарілася. Проте в небі все ставало на свої місця. Дещо неоковирна й незграбна на землі, Мел Ерворіан літала так, що на неї кортіло дивитись. І це визнавали всі місцеві.

У дев'ять вона опанувала ковзання повітрям і м'яке гальмування. У десять навчилася приземлятися навшпиньки або на одну ногу. А у дванадцять їй уже до снаги було на льоту притиснути підборіддя до грудей, згрупуватись і заповзятись крутити сальто, підкорюючись вітряним потокам. Того весняного ранку Мел ширяла над поверхнею океану, розтинаючи воду пальчиками ніг (черевики вона сховала до великих кишень). Швидкість була шалена, вода грайливо бризкала їй на литки, і Мел, не тямлячись від задоволення, заходилася реготом.

А вбивця вже спостерігав за нею, гиденько шкірячи зуби.

Загалом їй дозволяли літати лише навколо садочка чи понад полем. У її бабусі Леонори волосся стало б сторч, якби вона дізналася, в яку далечінь мандрує онука. А втім, бабця склала такий довжелезний перелік заборон, що дотримуватися всіх було б просто неможливо.

— Не збираюся я всенькі дні стирчати вдома, сидючи на одному місці, — казала Мел Геліфенові. — Тоді й кліпнути не встигнеш, як на камінь обернешся.

Так, їй було заборонено вкорочувати волосся, але вона взяла манікюрні ножиці та підстригла чубчик. Нехай кривувато й неоковирно, але їй сподобалось. А в косу вона вплела золоту нитку, висмикнуту з гаптованої скатертини. Так, їй забороняли ходити до лісу, але вона літала понад ним рано-вранці, в прозорому світлі перших променів

сонця, поки бабця ще спала. А ще їй давно кортіло познайомитись із рататосками, схожими на зелених вивірок, тож потихеньку вона заповзялася базікати з ними й слухати їхні плітки. Якось вона розповіла їм про те, як знайшла Геліфена — яйце, прибите хвилями до берега («Заради нього мені довелося зайти у воду вдягнуною, а тоді я сховала його у своїй постелі й там висиділа, а тепер він спить на моїй подушці»). Цікаво було потім слухати, як юні рататоски переказують цю історію один одному високими верескливими голосками: мовляв, у вечірньому вбранні дівчисько пропливло пів шляху до Літії, так-так, а потім устряло в бійку з нереїдами, так-так.

Годинами Мел блукала між дерев із Геліфеном, спостерігаючи за однорогами й наминаючи «водяні ягоди»^{*}. Якось у підліску їй пощастило здибати цілу родину альміражів — вони майстерно маскувалися на тлі сонячних плям, а проте смужка свіженьких пагонів, що витикались із землі просто за ними, викрила їхній шлях. А одного разу Мел покусав аванк, спричинивши зараження крові! За те, що вона підійшла надто близько до цієї істоти, бабуса насварила її. А потім просиділа біля її ліжка сім діб, поки онука не очуняла. Щойно їй дозволили вставати, вона тут-таки дременула до лісу. Була в неї там одна справа.

Чи то пак — справа була у височині. Щоразу, коли хтось із містян скрушно хитав головою і називав Мел згустком хаосу й тягарем для її старенької бабусі, вона люто зиркала, буряковіла й тікала, щоб знайти розраду в польотах.

^{*} Ідеться про сизигіум серцелистий — вічнозелену вологолюбну рослину, яку можна побачити переважно в лісах, саванах і понад річками в Зімбабве та Мозамбіку.